

ného Ignáce K-y není příčiny, an výrok ten není dolíčeným zmatkem nikterak dotčen a může býti oddělen od výroku o vině Josefa B-a. Není ani třeba vypořádati se s obsahem vyjádření, jež (neoprávněně) podal o stížnosti obžalobcově obhájce Ignáce K-y, to tím méně, an obhájce ten žádá zrušení výroku porotců a rozsudku nikoliv z důvodů zmatku obžalobcem uplatňovaného, nýbrž z důvodu vnitřního rozporu výroku porotců.

Čís. 4196.

Zákon pokládá poškození na těle způsobené jen ve rvačce za poškození samo o sobě nikoliv úmyslné, nýbrž nedbalé.

Nelze proto poškození na těle způsobené ve rvačce považovati za zločin podle § 153 tr. zák., který předpokládá úmyslnost poškození.

I když svědek odepřel při hlavním přelíčení výpověď, použiv dobrodiní § 152 čís. 1 tr. ř., jest přihlížeti k jeho mimosoudnímu údaji, uvedenému v četnickém oznámení, které bylo při hlavním přelíčení čteno.

Rozpor se spisy (§ 281 čís. 5 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 6. června 1931, Zm II 126/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 28. února 1930, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., uznán vinným jen přestupkem lehkého ublížení na těle podle § 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znova projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost vytýká napadenému rozsudku zmatečnost z důvodů čís. 5 a čís. 10 § 281 tr. ř. Výtkou zmatečnosti podle čís. 10 je stížnost v nepravu. Nesprávnost názoru jí uplatňovaného, že k přičítání lehkého poškození na těle jako zločinu stačí, bylo-li pachatelem způsobeno některé z osob požívajících zvláštní ochrany § 153 tr. zák. ve rvačce, plyne nutně již z toho, že způsobení poškození na těle ve rvačce jest výslovně uvedeno v § 411 tr. zák. vedle způsobení úmyslného. Z toho je zjevno, že zákon pokládá poškození na těle způsobené jen ve rvačce za poškození samo o sobě nikoliv úmyslné, nýbrž nedbalé (tak i rozh. býv. zrušovacího soudu ve Vídni čís. 2454 úř. sb.). Nelze proto poškození na těle způsobené ve rvačce považovati za zločin podle § 153 tr. zák., jímž jest jako znak zločinu vytčena úmyslnost způsobeného poškození. Tato úmyslnost musí proto býti zvláště zjištěna, má-li býti pachateli přičítán jako zločin účinek způsobený ve rvačce, přesněji za rvačky. Porovnání skutkových podstat § 153 a § 413 tr. zák. ve stížnosti jest nevhodné; nemá § 413 vůbec na zřeteli úmyslná nebo ve

rvačce způsobená poškození na těle dětí rodiči, nýbrž poškození, která se stala při výkonu domácí kázně, přesněji při vykročení z mezí této kázně. Jelikož jest rozsudkem popřen zlý úmysl obžalovaného i jen ve formě úmyslu zle nakládati s vlastním otcem, vyhovuje podřadění souzeného činu ustanovení § 411 tr. zák. správnému použití zákona a námitka mylnosti rozsudku jest pochybena. Na zcestí jest stížnost i, vytýkajíc podle § 281 čís. 5 tr. ř. jednak povšechně »odůvodnění« rozsudku rozpor se spisy, jednak zvláště rozpor s obsahem četnického oznámení, pokud se v důvodech uvádí, že se nedalo zjistiti, kdo byl útočníkem a kdo napadeným. Napadené věty rozsudku jsou projevy volného přesvědčení soudu, k němu snad dospěl volnými úvahami o celé průvodní látce a též o výpovědích svědků, rozsudkem správně reprodukováných. Takové závěry soudu nehodí se k přímému porovnání se spisy, s nimiž lze s hlediska čís. 5 § 281 tr. ř. porovnat jen, co jest rozsudkem uvedeno jako obsah listiny nebo soudní výpovědi. Avšak v právu je stížnost s výtkou, že soud vůbec neuvážil výpověď Marie K-ové při výslechu četnictvem, zaznamenanou v četnickém oznámení větami, že otec bránil obžalovanému v odnášení pluhu, že se obžalovaný vrhl na otce, uchopil ho oběma rukama pod krk, potom že obžalovaný otce jednou rukou pustil, avšak uchopil ho za přirození, popadl na to bič a počal silným koncem bičiště otce tlouci. Četnické oznámení bylo při hlavním přelíčení čteno, a staly se tím složkou průvodní látky i tam uvedené mimosoudní údaje K-ové. Tyto údaje nesměl soud ponechat mimo okruh svých úvah, třeba že Marie K-ová odepřela při hlavním přelíčení svědectví, používajíc dobrodiní § 152 čís. 1 tr. ř. (viz rozh. čís. 3232 sb. n. s. a další rozhodnutí tam citovaná). Kdyby k opomenuté složce průvodní látky bylo řádně přihlíženo, mohlo to nesporně dáti úvahám soudu o nepřátelském úmyslu obžalovaného jiný směr a zabrániti oněm obžalobě nepřiznivým závěrům, to tím spíše, any údaji K-ové došly podpory mimosoudní údaje poškozeného, o jejichž pravdivosti rozsudek pochybuje. Nelze se zřetelem na tyto údaje vyloučiti s úplnou jistotou, že útočníkem byl obžalovaný, nikoliv jeho otec, a lze s nimi uvést i soulad i použití biče obžalovaným a rozsah, jakož i místa způsobených krevních podlitin a oděrků. Pro vyličený důvod zmatečnosti podle čís. 5 § 281 tr. ř. bylo stížnosti, aniž třeba zabývati se dalšími jejími vývody, vyhověti a podle § 288 čís. 3 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 4197.

Správnou volbu rychlosti ve smyslu všeobecného předpisu § 45 min. nař. čís. 81/1910 jest posuzovati vždy podle dané situace.

Řidič automobilu musí počítati s obecně známým zjevem, že děti přebíhají přes silnici bezprostředně před jedoucimi auty; vidí-li hrající si děti po jedné straně silnice, súžené po druhé straně hroudami země z vykopávek, musí voliti takovou rychlost, při které by mohl vůz zasta-